

בס"ד

רֵבֵנוּ נַחֲמָן מְבַרְסֵלֵב

סְפוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל שָׁנַיִם קְדָמוֹנִיֹת

מֵאַבְדֵּת בַּת מֶלֶךְ

LA

PRINCESSE

DISPARUE

© Tous droits de reproduction réservés
054-8429006 (Meir)

Le mérite de ce travail

est dédié à

l'élévation des âmes

CHIMEÛN BEN MEÏR

'HAYA BAT DANIEL

ת.נ.נ.צ.ב.ה.

Le Rebbe déclara : « J'ai raconté en chemin, une histoire qui inspira une pensée de repentir, chez tout celui qui l'entendait. La voici :

עָנָה וְאָמַר: בְּדַרְךָ סִפַּרְתִּי מַעֲשֵׂה שֶׁכָּל מִי שִׁדְּוִיהָ שׁוֹמְעָה הִיא לֹו הַרְדּוֹר תִּשׁוּבָה, וְזוֹ הִיא:

Fl était une fois, un roi qui avait six fils et une fille unique. Cette fille lui était très chère, il éprouvait beaucoup d'affection à son égard, et se trouvait souvent en sa compagnie.

בעֲשֵׂה בְּמֶלֶךְ אֶחָד שֶׁהָיוּ לוֹ שֵׁשׁ בָּנִים וּבַת אַחַת. וְאוֹתָהּ הֵבִית הִיָּתָה חֲשׁוּבָה בְּעֵינָיו מְאֹד וְהָיָה מְחַבְּבָהּ בְּיוֹתֵר וְהָיָה מְשַׁעֲשֵׂעַ עִמָּהּ מְאֹד.

Une fois qu'il était avec elle, un certain jour, le roi se mit en colère contre elle, et une parole fut lancée de sa bouche : « Que le "pas bon" t'emporte ! »

פְּעַם אַחַת הָיָה מְתוֹעַד עִמָּהּ בְּיַחַד בְּאִיזָה יוֹם וְנִעְשָׂה בְּרָגוֹ עָלֶיהָ וְנִזְרָקָה מִפִּיּוֹ דְבוּר: שֶׁהֲלֹא טוֹב יִקַּח אוֹתָךְ (דְּעַר גִּיט גּוֹטְעַר זָאל דִּיךְ נִעַמְעֵן).

La nuit, elle alla à sa chambre, et au matin, on ne sut pas où elle était.

בְּלַיְלָה הִלְכָה לְחֻדְרָהּ, וּבְבֹקֶר לֹא יָדְעוּ הַיְכָן הִיא.

Son père était très affligé, il alla la rechercher, partout.

וְהָיָה אָבִיהָ מְצַעַר מְאֹד וְהִלֵּךְ לְבַקֵּשׁ אָנָּה וְאָנָּה.

Le vice-roi se présenta alors, car il voyait le roi très malheureux, il demanda qu'on lui donne un serviteur, un cheval et de l'argent pour les dépenses, et il partit à sa recherche.

עָמַד הַשָּׂנִי לְמַלְכוּת מְחַמַּת שְׂרָאָה שֶׁהֶמְלִךְ מְצַטְעַר מְאֹד, וּבִקֵּשׁ שְׂיִתְּנוּ לוֹ מְשָׁרֵת וְסוּם וּמְעוֹת עַל הוֹצָאוֹת, וְהִלֵּךְ לְבַקֵּשׁ.

Il la recherchait intensément, très longtemps, et finit par la trouver.

וְהָיָה מְבַקֵּשָׁהּ מְאֹד זְמַן מְרַבָּה מְאֹד עַד שֶׁמְצָאָהּ.

Racontons, maintenant, comment il la chercha jusqu'à ce qu'il la trouva : il allait partout, longtemps, traversant déserts, champs et forêts; il la cherchait très longtemps.

עָתָה מְסַפֵּר אֵיךְ בִּקֵּשָׁהּ עַד שֶׁמְצָאָהּ, וְהָיָה הוֹלֵךְ אָנָּה וְאָנָּה זְמַן רַב וּבְמִדְּבָרִיּוֹת וּבְשָׂדוֹת וּבְיַעָרִים וְהָיָה מְבַקֵּשָׁהּ זְמַן רַב מְאֹד.

Il avançait dans le désert et aperçut un sentier de côté, il réfléchit : « Puisque je marche depuis si longtemps dans le désert, sans parvenir à la trouver, je vais suivre ce chemin, peut-être atteindrais-je un endroit habité. »

Il avança, longtemps.

Puis, il vit un château, et quelques soldats qui se tenaient là-bas alentour.

Le château était charmant, soigné et très bien arrangé avec ces soldats. Le vice-roi craignait que les soldats ne le laissent peut-être pas entrer.

Il se décida : « Je vais essayer » .

Il laissa son cheval et s'avança vers le château. On le laissait faire et personne ne l'empêcha. Il allait d'une salle à l'autre, sans entrave. Il parvint à un palais et vit que le roi était assis là-bas, la couronne sur la tête. Il y avait là-bas plusieurs gardes, et des musiciens jouaient avec leurs instruments devant le roi. Tout était là-bas plaisant et gracieux, et ni le roi ni aucun d'entre eux ne l'interrogèrent.

Il aperçut là-bas des plats savoureux et de bons aliments, il s'approcha, en mangea, puis alla s'allonger dans le coin, pour voir ce qui se passait là-bas. Il vit que le roi ordonna qu'on amène la reine.

On alla la chercher, il y eut là-bas un

וְהָיָה הוֹלֵךְ בַּמִּדְבָּר וְרָאָה שָׁבִיל
אֶחָד מִן הַצַּד וְהָיָה מֵיִשָּׁב עֲצָמוֹ:
בְּאֲשֶׁר שָׂאֲנִי הוֹלֵךְ כָּל־כֶּף זְמַן רַב
בַּמִּדְבָּר וְאִינִי יָכוֹל לְמַצְאָהּ, אֵלֶיךָ
בְּשָׁבִיל הַזֶּה, אוֹלֵי אָבוֹא לְמָקוֹם
יָשׁוּב.

וְהָיָה הוֹלֵךְ זְמַן רַב.

אֶחָד־כֶּף רָאָה מִבְּצָר (שְׁקוֹרִין
"שְׁלֵאִם") וְכַמָּה חֲתִילוֹת הָיוּ עוֹמְדִים
שָׁם סְבִיבוֹ.

וְהַמְבַצֵּר הָיָה נָאָה וּמְתַקֵּן וּמְסַדֵּר
מְאֹד עִם הַחֲתִילוֹת וְהָיָה מְתִירָא מִפְּנֵי
הַחֲתִילוֹת פֶּן לֹא יִנְיָחוּהוּ לְכַנְסִם.

וְהָיָה מֵיִשָּׁב עֲצָמוֹ: אֵלֶיךָ וְאַנְסָה.

וְהַשְּׂאִיר הַסּוּם וְהֵלֵךְ לְהַמְבַצֵּר וְהָיוּ
מְנִיחִים אוֹתוֹ וְלֹא עִכְבוּהוּ כָּלֵל,
וְהָיָה הוֹלֵךְ מִחֶדֶר לְחֶדֶר בְּלִי עִכּוֹב
וּבֹא לְפִלְטִין אֶחָד וְרָאָה שְׂיִשָּׁב שָׁם
הַמְּלֶךְ בַּעֲטָרָה וְכַמָּה חֲתִילוֹת שָׁם
וְכַמָּה מְשׁוֹרְרִים בְּכֵלִים לְפָנָיו וְהָיָה
שָׁם נָאָה וַיִּפֶּה מְאֹד, וְהַמְּלֶךְ וְשׁוֹם
אֶחָד מֵהֶם לֹא שָׂאֵלוּהוּ כָּלֵל.

וְרָאָה שָׁם מְעַדְנִים וּמֵאֲכָלִים טוֹבִים
וְעָמַד וְאָכַל וְהֵלֵךְ וְשָׁכַב בְּזוּיֹת
לְרֵאוֹת מָה נַעֲשֶׂה שָׁם וְרָאָה
שֶׁהַמְּלֶךְ צִוָּה לְהָבִיא הַמַּלְכָּה.

וְהֵלְכוּ לְהָבִיא אוֹתָהּ וְהָיָה שָׁם רַעֲשׂ

grand vacarme et beaucoup de joie, les musiciens jouaient et exultaient du fait qu'on amena la reine.

Ils approchèrent un trône pour elle et la placèrent auprès du roi.

Or, il s'agissait de la princesse disparue, et lui – le vice-roi, la vit et la reconnut.

Puis, la reine observa alentour et remarqua quelqu'un allongé dans le coin, elle le reconnut.

Elle se leva de son trône, alla jusque là-bas, le toucha et lui demanda : « Me reconnais-tu ? »

Il lui répondit : « Oui.

Je te reconnais, tu es la princesse qui a disparue. »

Il l'interrogea : « Comment es-tu arrivée ici ? »

Elle répondit : « Etant donné que mon père le roi a laissé échapper cette parole de sa bouche.

C'est ici, l'endroit du "pas bon". »

Il lui raconta combien son Père était affligé, et que lui-même la recherchait depuis des années.

Il lui demanda : « Comment puis-je te délivrer ? »

Elle lui répondit que : « Tu ne pourras me libérer qu'après t'être choisi un endroit dans lequel tu demeureras une année entière, durant laquelle tu te languiras de me libérer. Chaque fois que tu en auras

גָּדוֹל וְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וְהַמְשׁוֹרְרִים הָיוּ
מְזַמְרִים וּמְשׁוֹרְרִים מְאֹד בְּאֲשֶׁר
שָׁהֲבִיאוּ אֶת הַמַּלְכָּה.

וְהֵעֲמִידוּ לָהּ כְּפֶסֶא וְהוֹשִׁיבוּהָ אֶעְלוּ.

וְהָיָא הָיְתָה הַבֵּת-מֶלֶךְ הַנִּלְוָה וְהוּא
הֵינּוּ הַשְּׂנִי לַמַּלְכוּת, רָאָה וְהִכִּירָהּ.

אַחֲר־כֵּן הִעִיצָה הַמַּלְכָּה וְרָאָתָה
אֶחָד שֹׁכֵב בְּזוּיֹת וְהִכִּירָה אוֹתוֹ.

וְעִמְדָה מִכְּסֵּאָה וְהִלְכָה לְשֵׁם וְנִגְעָה
בּוֹ וְשָׁאַלָה אוֹתוֹ: הֲאֵתָה מְכִיר
אוֹתִי.

וְהַשִּׁיב לָהּ: הֵן.

אָנִי מְכִיר אוֹתְךָ, אֵת הָיָא
הַבֵּת-מֶלֶךְ שֶׁנֶּאֱבָדָה.

וְשָׁאַל אוֹתָהּ: הַאִיךָ בָּאת לְכָאן.

וְהַשִּׁיבָהּ: בְּאֲשֶׁר שָׁאֲבִי הַמֶּלֶךְ נִזְרַק
מִפִּי דְבוֹר הַנִּלְוָה.

וְכָאן הַמְּקוֹם הַזֶּה הוּא לֹא טוֹב.

וְסִפֵּר לָהּ שֶׁאָבִיָּה מְצַטְעֵר מְאֹד
וְשֶׁהוּא מְבַקֵּשָׁה כְּפֶסֶא שְׁנַיִם.

וְשָׁאַל אוֹתָהּ: אִיךָ אָנִי יָכוֹל לְהוֹצִיא
אוֹתְךָ.

וְאָמְרָה לוֹ שֶׁאִי אֶפְשָׁר לָךְ לְהוֹצִיא
אוֹתִי כִּי-אִם כְּשִׁתְּהִיָּה בּוֹחֵר לָךְ
מְקוֹם וְתִתְּהִיָּה יוֹשֵׁב שָׁם שְׁנָה אַחַת,
וְכֹל הַשְּׁנָה תִּתְּנֶנְגַע אַחֲרִי לְהוֹצִיא
אוֹתִי, וּבְכֹל זְמַן שִׁיְהִיָּה לָךְ פְּנֵאִי
תִּתְּהִיָּה רַק מִתְּנַעֲנַע וּמְבַקֵּשׁ וּמְצַפָּה

l'occasion, ne t'occupe que de languir, rechercher et espérer en ma délivrance. Adonne-toi au jeûne ! Le dernier jour de l'année, abstiens-toi de manger et ne dors pas tout au long de la journée. »

Il partit et accomplit tout cela.

A la fin de l'année, le dernier jour, il jeûnait et ne dormait pas, il se leva et se rendit là-bas.

[Sur le chemin,] il aperçut un arbre sur lequel poussaient des pommes magnifiques, il en eut très envie.

Il s'approcha et en mangea. Dès qu'il eut croqué la pomme, il tomba et le sommeil s'en empara, il dormit très longtemps.

Le serviteur tentait de le ranimer mais il ne se réveillait point.

Puis, il émergea de son sommeil et interrogea le serviteur : « Que fais-je en ce monde ? »

Il lui raconta ce qui s'était passé, c'est-à-dire que le serviteur raconta cela au vice-roi, lui disant : « Tu dors depuis très longtemps, plusieurs années, moi je me suis nourri des fruits. »

Le vice-roi était très peiné.

Il se rendit là-bas [au château] et la trouva [la princesse].

Elle se plaignait beaucoup devant lui : « Si seulement tu étais venu ce jour-là, tu m'aurais sorti de là. A cause

לְהוֹצִיא אוֹתִי וְתִהְיֶה מִתְעַנָּה, וּבַיּוֹם הָאַחֲרוֹן מִהַשָּׁנָה תִּהְיֶה מִתְעַנָּה וְלֹא תִישָׁן כָּל הַמַּעַת לְעֵת.

וְהִלֵּךְ וַעֲשֶׂה כֵן.

וּבְסוֹף הַשָּׁנָה בַּיּוֹם הָאַחֲרוֹן הָיָה מִתְעַנָּה וְלֹא הָיָה יָשָׁן וְעָמַד וְהִלֵּךְ לְשֵׁם.

וְהָיָה רוֹאֶה אֵילָן וְעָלָיו גְּדֵלִים תְּפוּחִים נְאִים מְאֹד, וְהָיָה מִתְאַוֶּה לְעֵינָיו מְאֹד.

וְעָמַד וְאָכַל מִשָּׂם וְתִכַּף שָׂאֲכַל הַתְּפוּחִים, נָפַל וַחֲטָפוּ שָׁנָה וְהָיָה יָשָׁן זְמַן מְרַבָּה מְאֹד.

וְהָיָה הַמְּשָׁרֵת מְנַעֵר אוֹתוֹ וְלֹא הָיָה יָעוֹר כְּלָל.

אַחֲר־כֵּן הִקְיִץ מִשָּׁנָתוֹ וְשָׂאֵל לְהַמְּשָׁרֵת: הֵיכֵן אֲנִי בְּעוֹלָם.

וּסְפָר לוֹ הַמַּעֲשֶׂה הֵינּוּ הַמְּשָׁרֵת סִפֵּר לְהַשְׁנִי לְמִלְךְ הַמַּעֲשֶׂה וְאָמַר לוֹ, שָׂאתָה יָשָׁן זְמַן מְרַבָּה מְאֹד זֶה כְּמָה שָׁנִים וְאֲנִי הָיִיתִי מִתְפַּרְנֵם מִהַפְּרוֹת.

וְהָיָה מְצַעֵר עֲצָמוֹ מְאֹד.

וְהִלֵּךְ לְשֵׁם וּמָצָא אוֹתָהּ.

וְהִיְתָה מְצַטְעֶרֶת לְפָנָיו מְאֹד כִּי אֵלּוּ בָּאתָ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם הָיִיתָ מוֹצִיא אוֹתִי מִכָּאֵן וּבְשִׁבִיל יוֹם אֶחָד אֲבַרְתָּ.

d'un seul jour, tu as échoué. »

Cependant, ne pas manger est une chose très difficile, surtout le dernier jour, car alors le mauvais penchant est très fort. Aussi, la princesse lui annonça-t-elle que cette fois, la condition serait moins rigoureuse, il ne lui serait pas interdit de manger, car c'est une chose difficile à respecter. « Retourne-t-en choisir un endroit où tu demeureras une année durant. Le dernier jour tu pourras manger,

Par-contre, ne dors ni ne bois de vin, de peur de t'endormir, car l'essentiel c'est le sommeil. »

Il partit et agit ainsi.

Le dernier jour, il s'en retournait là-bas et aperçut une source qui coulait.

L'apparence du ruisseau était rouge et l'odeur était celle du vin.

Il demanda au serviteur : « As-tu vu que c'est une source ? Ce devrait être de l'eau mais l'apparence est rougeâtre et l'odeur est celle du vin. »

Il approcha et goûta à la source. Il tomba et s'endormit aussitôt, plusieurs années, jusqu'à soixante-dix ans. De nombreux soldats passaient, suivis de leur attirail. Le serviteur se cacha à cause des soldats.

Puis, arriva une voiture de maître, escortée de plusieurs carrosses, la princesse s'y trouvait. Elle s'arrêta là-bas, auprès du vice-roi, descendit,

אָמַנְם שְׁלֹא לֶאֱכֹל הוּא דְּבַר קָשָׁה מְאֹד, בְּפֶרֶט בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן אֲזוּ מִתְגַּבֵּר הַיֵּצֵר הָרַע מְאֹד, הֵינּוּ שֶׁהִבֵּת-מֶלֶךְ אָמְרָה לוֹ שְׁעֵתָה תִּקַּל עָלָיו הָאֲזוּהָרָה וְלֹא יִהְיֶה מְזוּהָר שְׁלֹא לֶאֱכֹל כִּי הוּא דְּבַר קָשָׁה לְעֹמֵד בּוֹ וְכוּ', בְּכֵן תָּשׁוּב לְבַחֵר לָךְ מְקוֹם וְתֵשֵׁב גַּם-כֵּן שָׁנָה כַּנִּ"ל, וּבַיּוֹם הָאֲחֵרוֹן תִּהְיֶה רִשְׁאֵי לֶאֱכֹל.

רק שלא תישן ולא תשתה יין כְּדִי שְׁלֹא תֵישֵׁן כִּי הָעֶקֶר הוּא הַשְּׁנָה.

וְהִלֵּךְ וַעֲשֶׂה כֵן. בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן הָיָה הוֹלֵךְ לְשֵׁם וְרָאָה מַעְיָן הוֹלֵךְ. וְהִמְרָאָה אָדָם וְהָרִיחַ שֶׁל יַיִן.

וְשָׂאֵל אֶת הַמְּשִׁרֵת: הֲרֵאִיתָ שְׁזָה מַעְיָן וְרֵאִוִי שֶׁיְהִיָּה בּוֹ מַיִם וְהִמְרָאָה אָדָמוּמִית וְהָרִיחַ שֶׁל יַיִן.

וְהִלֵּךְ וְטָעַם מִהַמַּעְיָן, וְנָפַל וַיֵּישֵׁן מִיָּד כַּמָּה שָׁנִים עַד שִׁבְעִים שָׁנָה וְהָיוּ הוֹלְכִין תְּחִלּוֹת רַבּוֹת עִם הַשִּׁיָּךְ לָהֶם מִה שְׁנוּסֵעַ אַחֲרֵיהֶם (שְׁקוֹרִין "אוֹבְאִיִן"), וְהַמְּשִׁרֵת הִטְמִין עַצְמוֹ מִחֲמַת הַתְּחִלּוֹת.

אַחַר כֵּן הָלְכָה מְרַכְבָּה וְעִגְלוֹת-עָב וְשָׁם יָשְׁבָה הַבֵּת-מֶלֶךְ, וַעֲמָדָה שָׁם אֶצְלוֹ וַיְרַדָּה וַיֵּשְׁבָה אֶצְלוֹ וְהַכִּירָה

s'assit auprès de lui et le reconnut.

Elle s'évertuait à le ranimer, mais lui ne s'éveillait pas.

Elle se mit à le plaindre, « tant d'efforts et de peines, des années durant, afin de me libérer, et voici qu'en ce jour où il aurait pu me délivrer, il a échoué. »

Elle se lamentait abondamment à ce sujet. « Quelle pitié, pour lui et pour moi, je suis ici depuis si longtemps et ne puis être délivrée. » Elle prit ensuite un foulard de sur sa tête, écrivit dessus avec ses larmes et le posa auprès du vice-roi. Elle se leva, remonta en voiture et quitta l'endroit.

Plus tard, le vice-roi se réveilla et interrogea le serviteur : « Que fais-je en ce monde ? »

L'autre lui raconta tout ce qui était arrivé. De nombreux soldats étaient passés, il y avait eu la voiture etc, et la princesse qui le pleurait et implorait grâce en leur faveur.

Entre temps, il aperçut le foulard posé à côté de lui.

Il demanda : « D'où vient ceci ? »

Le serviteur lui répondit qu'elle avait écrit dessus avec les larmes.

Il s'en saisit, l'éleva vers le soleil et commença à distinguer les lettres. Il lit ce qui était écrit, sa complainte et sa clameur, et que désormais, elle ne

אותו.

וְהִיְתָה מְנַעֲרַת אוֹתוֹ מְאֹד וְלֹא נִנְעַר.

וְהִתְחִילָה לְקַבֵּל עָלָיו אֲשֶׁר בְּמָה וּבְמָה יִגִּיעוֹת וּטְרָחוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד שֶׁהָיוּ לוֹ זֶה בְּמָה וּבְמָה שָׁנִים בְּיָדֵי לְהוֹצִיא אוֹתִי וּבְשָׁבִיל אוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁהָיָה יָכוֹל לְהוֹצִיאֵנִי וְאֶבְדּוּ.

וְהִיְתָה בּוֹכָה מְאֹד עַל זֶה, כִּי יֵשׁ רַחֲמָנוֹת גְּדוֹל עָלָיו וְעָלֵי שְׁכַל-כָּךְ זְמַן שֶׁאֵינִי כָּאֵן וְאֵינִי יָכוֹל לְצֵאת אַחֲר־כָּךְ לְקַחָהּ פֶּאֶטְשִׁילֶע מֵעַל רֵאשָׁה וּכְתֹבָה עָלָיו בְּדַמְעוֹת שְׁלָה וְהִנִּיחָה אֶצְלוֹ וְעָמְדָה וַיִּשְׁבָּה בְּמַרְכָּבָתָהּ וְנִסְעָה מִשָּׁם.

אַחֲר־כָּךְ הִקְיָן וְשָׁאֵל אֶת הַמְשָׁרֵת: הֵיכֵן אֵנִי בְּעוֹלָם.

וּסְפָר לוֹ כָּל הַמַּעֲשֵׂה, וְשִׁחֲלוֹת רַבּוֹת הִלְכוּ שָׁם וְשִׁחֲתָהּ כָּאֵן מְרַכָּבָה הַנִּלְ וְשִׁחֲתָהּ בּוֹכָה עָלָיו וְהִיְתָה צוֹעֶקֶת שִׁישׁ רַחֲמָנוֹת עָלָיו וְעָלֶיהָ כִּנְ"ל.

בְּתוֹךְ כָּךְ הִצִּיץ וְרָאָה שֶׁהַפֶּאֶטְשִׁילֶע מִנְחַת אֶצְלוֹ. וְשָׁאֵל: מֵאֵינן זֶה.

וְהִשִּׁיב לוֹ שֶׁהִיא כְּתֹבָה עָלָיו בְּהַדְמָעוֹת.

וְלְקַחָהּ וְהָרִים אוֹתָהּ כִּנְגַד הַשָּׁמֶשׁ, וְהִתְחִיל לְרֹאוֹת הָאוֹתִיוֹת, וְקָרָא מֵה שְׁכָתוֹב שָׁם כָּל קְבֻלָּתָהּ וְצַעֲקוֹתָהּ

se trouvait plus là-bas, dans le château.

Il devait se mettre à la recherche d'une montagne en or et d'un château de perles, « C'est là-bas que tu me trouveras. »

Il laissa le serviteur et partit seul à sa recherche.

Il passa de nombreuses années en quête de la princesse.

Il comprit qu'en un endroit habité, on ne trouve certainement ni montagne en or ni château de perles, car il était expert en carte du monde, « J'irai donc dans les déserts. »

Il partit la rechercher dans les déserts, de nombreuses années.

Puis il vit un homme très haut, d'une stature absolument inhumaine – car il n'existe pas d'homme aussi grand,

et qui portait un grand arbre, tel qu'on n'en trouve pas dans un endroit habité. L'homme l'interrogea : « Qui es-tu ? » Le vice-roi répondit : « Je suis un homme. »

Le géant s'étonna et déclara : « Je suis dans le désert depuis si longtemps, je n'ai jamais vu d'homme ici. »

Le vice-roi lui raconta son récit etc, et qu'il cherchait une montagne d'or et un château de perles.

Le géant lui dit : « Une telle chose n'existe évidemment pas ! » Il

כַּנְ"ל וְשָׁפַעַת אֵינְנָה שָׁם בַּמְבָּצָר הַנְ"ל.

כִּי אִם שִׁיבְקֵשׁ הָר שֶׁל זָהָב וּמְבָצָר שֶׁל מְרַגְלִיּוֹת שָׁם תִּמְצָאֵנִי.

וְהַשְּׂאִיר אֶת הַמְּשֵׁרֶת וְהַנִּיחוּ וְהִלֵּךְ לְבַדּוֹ לְבִקְשָׁה.

וְהִלֵּךְ כַּמָּה שָׁנִים לְבִקְשָׁה.

וַיֵּשֶׁב עֵצְמוֹ, שְׁבוּדָאֵי בִישׁוּב לֹא נִמְצָא הָר שֶׁל זָהָב וּמְבָצָר שֶׁל מְרַגְלִיּוֹת, כִּי הוּא בָּקִי בְּמִפְתַּת הָעוֹלָם (שְׁקוֹרִין "לְאֵנְד־קְאָרְט") וְעַל־כֵּן אֵלֶּךְ אֶל הַמְדְּבָרִיּוֹת.

וְהִלֵּךְ לְבִקְשָׁה בַּמְדְּבָרִיּוֹת כַּמָּה וְכַמָּה שָׁנִים.

אַחֲר־כֵּךְ רָאָה אָדָם גָּדוֹל מְאֹד שְׂאִינוֹ (גֶּדֶר) אָנוּשִׁי כָּלֵל שְׂיִהְיָה אָדָם גָּדוֹל כָּל־כֵּךְ.

וְנִשָּׂא אֵילָן גָּדוֹל, שְׁבִישׁוּב אֵינוֹ נִמְצָא אֵילָן גָּדוֹל כֹּזֶה, וְאוֹתוֹ הָאִישׁ שָׁאַל אוֹתוֹ: מִי אַתָּה? וְאָמַר לוֹ: אֲנִי אָדָם.

וְתַמָּה וְאָמַר שְׂזֵה כָּל כֵּךְ זְמַן שְׂאִנִּי בְּהַמְדְּבָר וְלֹא רָאִיתִי מֵעוֹלָם בְּכָאֵן אָדָם.

וּסְפַר לוֹ כָּל הַמַּעֲשֵׂה הַנְ"ל וְשֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ הָר שֶׁל זָהָב וּמְבָצָר שֶׁל מְרַגְלִיּוֹת.

אָמַר לוֹ: בּוּדָאֵי אֵינוֹ בְּנִמְצָא כָּלֵל, וְדַחָה אוֹתוֹ וְאָמַר לוֹ שֶׁהַשִּׂיאוּ אֶת

repoussa sa demande et lui dit qu'on lui avait conté des supercheries, « car cela n'existe sûrement pas. » Il se mit à pleurer abondamment, c'est-à-dire le vice-roi pleura abondamment et dit : « Cela doit certainement exister quelque part. » Cependant, l'autre continuait de le repousser – c'est-à-dire l'homme étrange qu'il avait rencontré le décourageait par ses propos, affirmant : « Il est certain qu'on t'a raconté des sottises. »

Mais lui – c'est-à-dire le vice-roi, insista : « Cela existe, c'est sûr ! »

L'homme étrange répondit au vice-roi : « A mon avis, ce ne sont que balivernes, mais puisque tu insistes, sache que je gouverne toutes les bêtes sauvages, je vais t'accorder une faveur : je vais convoquer toutes les bêtes sauvages, car elles parcourent le monde entier;

peut-être l'une d'entre elles aura-t-elle connaissance de cette montagne et de ce château ?! »

Il les appela toutes, petites et grandes, toutes les sortes de bêtes sauvages, et les interrogea. Elles répondirent toutes qu'elles n'avaient pas vu [une telle chose].

Le géant dit au vice-roi : « Reconnais donc que l'on t'a raconté des absurdités ! Si tu veux bien écouter, retourne-t-en, car tu ne trouveras pas une chose qui n'existe nulle part. »

דָּעַתּוּ בְּדַבֵּר שְׁטוֹת כִּי בְּיָדַי אֵינִי נִמְצֵא כֹּלל וְהִתְחִיל לְבִכּוֹת מְאֹד הֵינּוּ הַשְּׁנַי לַמַּלְכוֹת בָּכָה מְאֹד וְאָמַר, כִּי בְּיָדַי בְּהִכָּרַח הוּא נִמְצֵא בְּאִיזָה מְקוֹם וְהוּא דָּחָה אוֹתוֹ הֵינִי הָאָדָם הַמְּשֻׁנָּה שֶׁפָּגַע דָּחָה אוֹתוֹ בְּדַבְּרָיו וְאָמַר, כִּי בְּיָדַי דְּבַר שְׁטוֹת אָמְרוּ לְפָנָיו.

וְהוּא אָמַר הֵינּוּ הַשְּׁנַי לַמַּלְכוֹת, שֶׁבְּיָדַי יֵשׁ.

אָמַר לוֹ הָאָדָם הַמְּשֻׁנָּה לְהַשְּׁנַי לַמַּלְכוֹת: לְדַעַתִּי הִיא שְׁטוֹת, אֲךָ מִחֲמַת שֶׁאַתָּה מְתַעַקֵּשׁ הִנֵּה אֲנִי מְמַנֶּה עַל כָּל הַחַיּוֹת אֶעֱשֶׂה לְמַעַנְךָ וְאֶקְרָא לְכָל הַחַיּוֹת כִּי הֵם רְצִים אֶת כָּל הָעוֹלָם.

אוֹלֵי יִדְעֵה אַחַת מֵהֶם מֵהַר וּמִבְּצָר כִּנּוּל.

וְקָרָא אֶת כָּלָם מְקַטְּזִין וְעַד גָּדוֹל כָּל מִינֵי הַחַיּוֹת וְשָׁאֵל אוֹתָם, וְכָלָם הִשִּׁיבוּ שֶׁלֹּא רָאוּ.

וְאָמַר לוֹ: רְאֵה שֶׁשְׁטוֹת סִפְרוּ לְפָנֶיךָ; אִם תִּשְׁמַע שׁוֹב לְאַחֲזֹרֶיךָ כִּי בְּיָדַי לֹא תִמְצָא כִּי אֵינְנוּ בְּעוֹלָם.

Cependant, le vice-roi objecta avec force, affirmant que cela devait forcément exister.

L'homme étrange dit au vice-roi : « Ecoute, dans le désert, là-bas, se trouve mon frère, qui règne sur tous les oiseaux;

peut-être eux savent-ils, puisqu'ils volent haut dans les airs,

peut-être ont-ils vu cette montagne et ce château ?

Va le voir, dis-lui que c'est moi qui t'envoie. »

Le vice-roi partit à sa recherche, de nombreuses années. Il rencontra de nouveau un homme très haut, qui portait lui aussi un grand arbre.

Le géant le questionna pareillement. Le vice-roi lui rapporta toute l'histoire, et que son frère l'envoyait.

Celui-ci le dissuada de même, car « De telles choses n'existent pas ! »

Mais lui l'implora comme précédemment. L'homme étrange répliqua au vice-roi : « Ecoute, je gouverne tous les oiseaux. Je vais les appeler, peut-être savent-ils ? »

Il convoqua tous les oiseaux et interrogea chacun, petits et grands. Ils répondirent qu'ils ne savaient rien de cette montagne ni de ce château.

Le géant lui dit : « Alors, reconnais-donc que cela n'existe absolument nulle part !

Ecoute-moi, retourne-t-en, car cela

וְהוּא הַפְּעִיר מְאֹד וְאָמַר שְׁבִהְכֶרֶת
הוּא בְּנִמְצָא בְּיָדַי.

אָמַר לוֹ הָאָדָם הַמְּשֻׁנָּה לְהִשְׁנִי
לְמַלְכוּת: הִנֵּה בַּמִּדְבָּר נִמְצָא שָׁם
אָחִי, וְהוּא מְמַנֶּה עַל כָּל הָעוֹפוֹת.

וְאוּלַי יוֹדְעִים הֵם מִחֵמֶת שָׁהֵם
פּוֹרְחִים בְּאֵוִיר בְּגִבּוֹהָ.
אוּלַי רָאוּ הֵר וּמִבְּצֵר הַנַּ"ל.

וְתַלְךְ אֵלָיו וְתֹאמַר לוֹ שְׁאַנִּי שְׁלַחְתִּי
אוֹתְךָ אֵלָיו.

וְהַלְךְ כַּמָּה וְכַמָּה שָׁנִים לְבִקְשׁוֹ,
וְנִמְצָא שׁוֹב אָדָם גָּדוֹל מְאֹד כַּנַּ"ל
וְנִשָּׂא גַם-כֵּן אֵילָן גָּדוֹל כַּנַּ"ל.

וְשָׁאַל אוֹתוֹ גַּם-כֵּן כַּנַּ"ל וְהִשִּׁיב לוֹ
כָּל הַמַּעֲשֵׂה וְשָׁאַחִיו שְׁלַחוּ אֵלָיו.

וְהוּא דָּחָה אוֹתוֹ גַּם-כֵּן, כִּי בְּיָדַי
אֵינוֹ בְּנִמְצָא.

וְהוּא הַפְּעִיר אוֹתוֹ גַּם-כֵּן וְאָמַר לוֹ
הָאָדָם הַזֶּה לְהִשְׁנִי לְמַלְכוּת: הִנֵּה
אָנִי מְמַנֶּה עַל כָּל הָעוֹפוֹת; אִקְרָא
אוֹתָם, אוּלַי יוֹדְעִים הֵם.

וְקָרָא כָּל הָעוֹפוֹת וְשָׁאַל אֶת כָּלָם
מִקְטָן וְעַד גָּדוֹל וְהִשִּׁיבוּ שְׁאִינָם
יוֹדְעִים מֵהֵר וּמִבְּצֵר הַנַּ"ל.

אָמַר לוֹ: הֲלֹא אַתָּה רוּאָה שְׁבִיּוֹדַי
אֵינָנוּ בְּעוֹלָם.

אִם תִּשְׁמַע לִי שׁוֹב לְאַחֲרֶיךָ כִּי

n'existe pas. »

Mais lui, c'est-à-dire le vice-roi, s'obstinait et déclara que cela devait certainement exister quelque part dans le monde.

Le second [géant] proposa au vice-roi : « Plus loin dans le désert, se trouve mon frère, qui gouverne là-bas tous les vents. Eux, qui parcourent le monde, peut-être savent-ils ? »

Le vice-roi reprit sa quête, de nombreuses années. Il rencontra à nouveau un homme très haut, qui portait lui aussi un grand arbre.

Le géant le questionna également. Le vice-roi lui conta toute l'histoire, et l'autre le dissuada pareillement.

Le vice-roi insista encore. Le troisième géant lui consentit alors une faveur : il allait convoquer tous les vents et les interroger.

Il les appela, tous les vents se présentèrent, il questionna chacun d'entre eux. Aucun ne connaissait une telle montagne et son château.

Le troisième géant déclara au vice-roi : « Tu vois bien qu'on t'a raconté des balivernes ! »

Le vice-roi se mit à pleurer abondamment, en disant : « Je sais que cela existe, c'est sûr ! »

Entre temps, il vit qu'un autre vent arrivait, le gouverneur des vents gronda le retardaire : « Pourquoi arrives-tu en retard ? N'avais-je pas

בְּיַדְאֵי אֵינְנוּ.

וְהוּא הִינּוּ הַשְּׁנַי לְמַלְכוּת, הַפְּצִיר
אוֹתוֹ וְאָמַר שֶׁבְּיַדְאֵי יֵשְׁנוּ בְּעוֹלָם.

אָמַר לוֹ הָאָדָם הַשְּׁנַי הַזֶּה לְהַשְּׁנַי
לְמַלְכוּת, לְהֵלֵךְ בַּמִּדְבָּר נִמְצָא שָׁם
אָחִי שֶׁמְמַנְה עַל כָּל הָרוּחֹת, וְהֵם
רָצִים כָּל הָעוֹלָם; אוֹלֵי יוֹדְעִים הֵם.

וְהֵלֵךְ כַּמָּה וְכַמָּה שָׁנִים לְבִקֵּשׁ וּמְצָא
אָדָם גָּדוֹל גַּם-כֵּן כַּנְּ"ל וְנִשְׂא גַם-כֵּן
אֵילָן גָּדוֹל כַּנְּ"ל.

וְשָׂאֵל אוֹתוֹ גַּם-כֵּן כַּנְּ"ל, וְהַשִּׁיב לוֹ
כָּל הַמַּעֲשֵׂה כַּנְּ"ל וְדָחָה אוֹתוֹ גַּם-כֵּן.

וְהוּא הַפְּצִיר אוֹתוֹ גַּם-כֵּן, וְאָמַר לוֹ
הָאָדָם הַשְּׁלִישִׁי הַזֶּה לְהַשְּׁנַי
לְמַלְכוּת, שֶׁלְּמַעַנּוֹ יִקְרָא שְׂיִבּוֹאוֹ כָּל
הָרוּחֹת וְיִשְׂאֵל אוֹתָם.

וְקָרָא אוֹתָם וּבָאוּ כָּל הָרוּחֹת וְשָׂאֵל
אֶת כָּלֶם, וְלֹא יָדְעוּ שׁוּם אֶחָד מֵהֶם
מִהָר וּמִבְּצֵר הַנִּ"ל.

וְאָמַר לוֹ הָאָדָם הַשְּׁלִישִׁי לְהַשְּׁנַי
לְמַלְכוּת: הֲלֹא אַתָּה רוֹאֵה שֶׁשְּׂטוֹת
סִפְרוּ לְפָנָיִךְ.

וְהִתְחִיל לְבִכּוֹת מְאֹד וְאָמַר: אֲנִי
יֹדֵעַ שֶׁיֵּשְׁנוּ בְּיַדְאֵי.

בְּתוֹךְ כֵּךְ רָאָה שֶׁבָּא עוֹד רוּחַ אֶחָד,
וְכַעַם עָלָיו הַמְּמַנְה הַנִּ"ל: מִדּוֹעַ
נִתְאַחֲרָת לָבוֹא, הֲלֹא גִזַּרְתִּי שְׂיִבּוֹאוֹ

ordonné que tous les vents se présentent ? Pourquoi n'es-tu pas arrivé avec eux ? » Le vent répondit que « j'ai été empêché, car je devais transporter une princesse jusqu'à une montagne d'or et un château de perles. »

Le vice-roi se réjouit beaucoup.

Le gouverneur demanda au vent : « Qu'y-a-t-il donc là-bas de précieux, c'est-à-dire quelles sont là-bas les choses précieuses, qui ont de l'importance ? » Le vent lui répondit : « Là-bas, tout est extrêmement précieux ! »

Le gouverneur des vents s'adressa au vice-roi : « Puisque cela fait si longtemps que tu la cherches et que tu as déployé tellement d'efforts, et peut-être rencontreras-tu maintenant des contraintes pécuniaires, aussi vais-je t'offrir un vase : lorsque tu introduiras la main dedans, tu en retireras de l'argent. »

Puis, il ordonna au vent [retardataire] de conduire le vice-roi jusque là-bas.

Le vent de tempête se leva et l'emporta jusqu'à l'endroit.

Il l'amena à une entrée. Là-bas, stationnaient des soldats, qui ne lui permirent pas de pénétrer dans la ville.

Le vice-roi plongea sa main dans le vase, en retira de l'argent, les soudaya et pénétra dans la ville. C'était une

כָּל הָרוּחוֹת וְלָמָּה לֹא בָאתָ עִמָּהֶם?
הַשִּׁיב לּוֹ שְׁנֵת עֲכָבְתִּי מִחַמַּת
שְׁהִיטִי צָרִיךְ לְשֵׂאת בֵּת־מֶלֶכָּה אֶל
הַר שֶׁל זָהָב וּמִבְצָר שֶׁל מְרַגְלִיּוֹת.

וְשָׂמַח מְאֹד.

וְשָׂאֵל הַמְּמַנֶּה אֶת הָרוּחַ: מַה יִּקְרָא
שָׁם, הֲיֵנּוּ אֵיזֶה דְּבָרִים הֵם שָׁם בְּיָקָר
וּבְחִשְׁבּוֹת, וְאָמַר לּוֹ שְׂכַל הַדְּבָרִים
הֵם שָׁם בְּיָקָר גָּדוֹל.

וְאָמַר הַמְּמַנֶּה עַל הָרוּחוֹת לְהַשְׁנִי
לְמַלְכוּת: בְּאֲשֶׁר שָׁזָה זְמַן גָּדוֹל
כָּל־כֶּף שְׂאֵתָה מִבְּקָשָׁה וּכְפָה
יְגִיעוֹת שְׁהִיוּ לָךְ, וְאוּלַי יִהְיֶה לָךְ
עֲתָה מְנִיעָה מִחַמַּת מְמוֹן, עַל־כֵּן
אֲנִי נוֹתֵן לָךְ כְּלִי, בְּשִׂתוּשֵׁיט יָדְךָ
לְתוֹכָהּ תִּקְבַּל מִשָּׁם מָעוֹת.

וְגָזַר עַל הָרוּחַ הַזֶּה לְשִׁוְלֵיךְ אוֹתוֹ
לְשָׁם.

וּבֵּאת הָרוּחַ סְעָרָה וּנְשָׂא אוֹתוֹ לְשָׁם.

וְהִבִּיא אוֹתוֹ אֶל שַׁעַר, וְהָיוּ עוֹמְדִים
שָׁם חִילוֹת שְׂלֵא הַנִּיחוּ לְכַנָּם אֶל
הָעִיר.

וְהוֹשִׁיט יָדוֹ אֶל הַכְּלִי וְלָקַח מָעוֹת
וְשָׂחַד אוֹתָם וּנְכַנָּם לְתוֹךְ הָעִיר,
וְהִיטָה עִיר נְאָה, וְהִלֵּךְ אֶל גְּבִיר

ville charmante. Il se rendit chez un homme fortuné et lui versa des frais de pension, car il devrait s'attarder là-bas et il lui faudrait déployer toute son intelligence et sa sagesse, afin de délivrer la princesse. »

וְשָׂכַר לוֹ מְזוֹנוֹת, כִּי צָרִיךְ לְשִׁהוֹת
שָׁם, כִּי צָרִיךְ לְשׁוּם שְׂכָל וְחִכְמָה
לְהוֹצִיאָהּ.

Comment il la délivra, le Rebbe n'a pas raconté.

A la fin, il la délivra,
Amen, Sélah.

וְאֵיךְ שֶׁהוֹצִיאָהּ, לֹא סִפֵּר.

וּבְסוֹף הוֹצִיאָהּ.
אָמֵן, סֵלָה:

Le livre à prix coûtant 32 chékels

972 (0) 54 84 29 006 / +01 77 47 57 04 (Meir)

רמזי מעשיות

מבואר בזוהר הקדוש בכמה מקומות מענין הששה בנים ובת אחת שיש להמלך והמובן שמרמוז לבחינת הוא"ו קצוות ובחינת מלכות ואותה הבת חביבה היא אצלו ביותר והיה משעשע עמה מאד כידוע פעם אחת וכו' ואמר שהלא טוב יקה אותה וכו' זה סוד לכו ומעטי את עצמך שתירד ותהיה ראש לשועלים וכו' עד שישתלשל מזה כמו שכתוב עת אשר שלט האדם באדם לרע לו בכדי לברר ממנו בירורים וכו' ולעת עתה בשעת התגברות ההסתרה היא מתעלמת ומסתתרת בבחינת זאת ירושלים שמתיה וכו' ויש כביכול לאביה צער גדול מזה בחינת הביאו עלי כפרה וכו' ומתעוררים נשמות ישראל ובפרט נשמות הצדיקים שהם בחינת שני למלכות (כי המה היוצרים יושבי נטעים עם המלך במלאכתו וצדיקים מתדמים ליוצרים) ומבקשים שיתנו להם משרת וסוס ומעות (שהם בחינת נפש וגוף וממון בהרחבה) והם ילכו לבקשה והבקשה בעצמו היא גם כן דבר גדול כי לע"ע מגלים שיש לה עדיין איזה בחינת הויה ומציאות בעולם רק שצריכין לבקש אחריה כי לפי התגברות הסטרא אחרא רוצים להעלימה כל כך חס ושלום עד שיהיה נדמה כאלו אין לה עוד שום מציאות חס ושלום כי הסטרא אחרא מתגברת לומר אני ואפסי עוד חס ושלום רק הצדיקים עוסקים בזה לגלות קדושתה אף אם היא במקום שהיא בבחינת ואף גם זאת בהיותם וכו' עד שזוכים למצאה ולהחזירה אל מקום אשר היה שם אהלה בתחלה והנה אפס קצה מענין המעשה זאת מבואר קצת בהקדמה השניה עיין שם:

והנה בפעם הראשון שאכל התפוח וישן זמן מרובה אף על פי כן אחר כך כשנתעורר הלך לשם ומצאה במקומה הראשון רק שלא היה יכול להוציאה משם והיתה מצטערת לפניו מאד וכו' אבל בפעם השני כששתה מהיין וישן עד שבעים שנה שזה בחינת שנפל מכל השבעים פנים לתורה כמובן במאמר "פתח רבי שמעון" אז כביכול גם לענין הבת מלך בעצמה התגברה ההעלמה כל כך עד שגם היא נסעה ממקומה הראשון למקום אחר רחוק ונעלם מאד עד שמשם קשה ביותר לבקש אחריה ולמצאה אך אף על פי כן ואתה מרום לעולם ה' כי כשהאדם חזק בדעתו לבלי להניח את מקומו ולבלי לייאש עצמו לעולם מן הבקשה והחיפוש אחר הקדושה אז יוכל לזכות שהירידה תהיה תכלית העליה שזה בחינת מה שאלו שנפלו מכל השבעים פנים לתורה עד שאי אפשר לעורר אותם עוד בשום פנים לתורה שהם בבחינת השבעים שנה אף על פי כן כשגם אלו מתעוררים קצת אז הצדיק האמת עוסק לעורר אותם ולהחיותם על ידי סיפורי מעשיות של שנים קדמוניות שהם כביכול למעלה מבחינת השבעים פנים לתורה כי הם בבחינת ורב חסד בחינת עתיק ועיין בפרפראות להכמה על מאמר "פתח רבי שמעון" מבואר קצת ברמז ואולי שזה בחינת מה שהודיעה לו שכעת הוא צריך לבקש הר של זהב ומבצר של מרגליות שם תמצאנו היינו כנ"ל והנה גם בפעם הא' קודם שבא השני למלך אל מקומה הראשון מבואר שם שהניח והשאיר הסוס והלך להמבצר ועכשיו מבואר שהשאיר גם את המשרת והלך לבדו לבקשה וכל זה רמזים לעבודת ה' לכל חד כפום מה דמשער בלביה:

והנה הג' בחינת אדם המבואר שם אחד ממונה על החיות ואחד על העופות ואחד על הרוחות וכו' ידוע ומבואר בזוהר הקדוש ובתיקונים כי אית אדם ואית אדם דאצילות ודבריא וכו' וכן בבחינת הספירות בעצמם כביכול יש כמה בחינת אדם, וכן יש כמה בחינת אילנות כמבואר בזוהר הקדוש אילנא עילאה בינה אילנא תתאה מלכות כמבואר במקובלים הרבה מענינים אלו וכן החיות והעופות והרוחות מרמזים למה שמרמזים כידוע ועל כן גם האדם הממונה על החיות הי' אדם גדול מאד ונשא אילן גדול מאד ואף על פי כן דחה את השני למלך וכו' אך אחר כך שלח אותו אצל אחיו הממונה על העופות ואמר לו שאחיו שלחו אצלו וגם הוא דחה אותו ואף על פי כן שלחו אצל אחיו הממונה על הרוחות וגם הוא דחה אותו וכל זה כי גברה ההעלמה כל כך עד שמכל הבחינת הגבוהות הנ"ל לא היה יכול לקבל ישועתו בשלימות רק בתחלה נדמה לו כאלו כל אלו הנ"ל מרחיקים ומרחים אותו מענינו חס ושלום שזה בעצמו הוא בחינת הנפילה מכל השבעים פנים לתורה עד שאי אפשר להחיות אותו בשום פנים מהם כי השבעים פנים לתורה כלולים מכל הג' בחינות הנ"ל שהם בחינת חיות ועופות ורוחות שמרמזין בשרשם העליון למה שמרמזים וכן הם כלולים מג' בחינות אדם הממונים עליהם ומבחינת האילנות הגדולים שנשא, (ועיין בליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ט"ו על מה שאמר רבה בר בר חנה סליק יתיב באילנא שזוה בחינת מ"ש בזוהר משפטים דף צ"ט ע"ב כל נשמתין מאילנא רברבא נפקין וגם הוא בחינת סתרי תורה וכו' עיין שם וידוע שגם השבעים פנים לתורה כלולים בהם) אך לפי שלא הניח השני למלך את מקומו והיה חזק בדעתו מאד ובכה הרבה שישניג את בקשתו בשלימות, זכה אחר כך שנגמר ישועתו ונתמלא רצונו בשלימות דייקא על ידי כל אלו הנ"ל שנדמו לו בתחלה למדיחים ומרחיקים כי זה שלחו לזה לזה עד שבא למקום הבת מלכה וזכה להוציא ולהביאה לבית אביה בשלימות, ומחמת שכל אלו הדברים עולים לרום גבהי שמים וכו' ואין לנו שום השגה בהם על כן אין להאריך:

לקוטי עצות – מהדורא בתרא

רצון ג'

עיקר עבודת ישראל הוא לאקמא שכינתא מעפרא ולהוציא השכינה כביכול מגלותה כידוע אך אי אפשר להוציא אותה כי אם על ידי שיבחר לו האדם מקום מיוחד שיהיה יושב שם בכל יום ובכל זמן שיהיה לו פנאי יהיה רק מתגעגע ומבקש ומצפה להוציא אותה ובוודאי מה טוב היה שהיה רגיל בתעניות, אך מחמת שתענית הוא דבר קשה בפרט בדורות הללו החלושי כח, על כן העיקר לבחור לו מקום מיוחד שיהיה יושב ומתגעגע ומשתוקק ונכסף ומצפה בכל יום ובכל עת להוציא השכינה שהיא שורש קדושת נפשות ישראל מגלותה, וימעט בתאוות אכילה כל מה דאפשר ובפרט בשתיית היין, בכדי שלא יבוא לידי שינה היינו כי על ידי תאוות אכילה ושתייה על ידי זה אובד את פניו שהוא בחינת השכל והחיות דקדושה ונופל למוחין דקטנות שהוא בחינת שינה (ועיין בהקדמה השניה ובמאמר "פתח רבי שמעון"):